

GBOUD . P
008

Bonnefantenmuseum

0003249

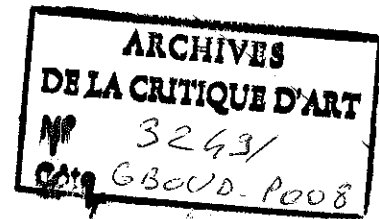
VIDEO & FILM MANIFESTATIE

kijken en doen

11 februari-20 maart 1977

VIDEO & FILM MANIFESTATIE

kijken en doen

Verenigde Staten

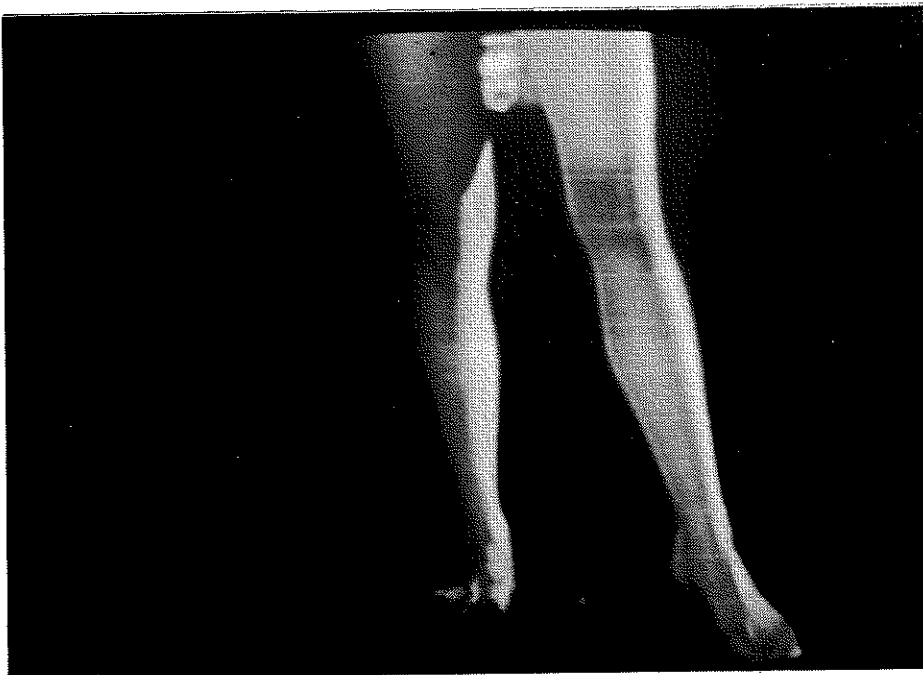
Video art from America

The collection of art work presented in this exhibit represents the culmination of what might be called the first generation of video art. The several artists presented are part of the handful of men and women who have created the art form, people who have been with video from the beginning. Their work is the first which began exploring the medium as a mode of personal and artistic expression in response to the ubiquity of the 'box' and the universally bad fare emanating from it. Could individuals take over this medium that seemed to come from some exalted place on high, and make it their own? This was the birth of the video movement which has had many manifestations, all integral and all important. Some of the video people took the medium to explore the world around them, particularly their own communities, and a kind of socio-political video emerged. This is the kind of video most often seen in Europe. Others took the same medium to explore themselves in the tradition of many of this century's artists who have gone before them. These personal voyages have often been called art. Since, in the process, they have also probed the very nature of the electronic medium called video, their work is called video art.

Nam June Paik, a collector of life, began the movement when in 1965 he purchased the first black and white portable camera and deck and taped his ride from the Sony showroom to a cafe in Greenwich Village where he presented the tape as the first work of video art. Since then he has been a moveable lighthouse guiding others and, at the same time, constantly pushing forward at the boundaries of the medium, inching it toward its potential. Ed Emshwiller moved from a brilliant past in new cinema to video and immediately understood the differences and demands of the new medium. In his first tape, *SCAPEMATES*, he uses video to its fullest with the cathode ray tube giving him an immensely expanded palette. Peter Campus brings a personal intimacy to video, putting himself in the middle of an electronic system which he has created, and, thereby, visualizing an irreality which is yet tangible and witnessed. The video environments he creates usually also involve the public in a video system, which creates for them a new world of imagination simple and startling. Stephen Beck has created his own video synthesizer which he uses with delicate strength to prove beautifully man's domination of the machine for his own esthetic end. Bill and Louise Etra have also advanced the technical capabilities of the medium first by collaborating with Steven Rutt on the development of a synthesizer, and through working with Peter Crown on actually plugging the body into the electronic system to generate images. One of their most sensitive tapes, *NARCISSICON*, demonstrates this powerful interaction of man and machine. Woody and Steina Vasulka have also pushed at the technical boundaries of the medium and worked out a relationship

between electronic image and sound which takes common images to the uncommon level of their imaginations. David Cort and the Videofreex, in an early tape, play with video. They demonstrate the early conquest of this very complex technology by taming it through games, not mocking or destroying it, but by definitely making the machine theirs. Bill Viola who has come to video through his work in electronic music brings with him the same sensitivity for sound and rhythm tying them to the third dimension of his highly personal imagery. Skip Sweeney also draws a musical parallel, this time from popular music, by himself comparing his complete mastery of the feedback process to the swirling stage performance of a rock lead guitarist. Bill Gwin and Bill Rosenquist touch a northern Californian pulse through two totally different landscape tapes — one 'real' and the other 'imaginary' — to reveal man's mystical relationship with nature. In so doing, they pull us back to a slow meditative pace of inner peace and mental recuperation. Juan Downey searches another landscape, that of his native Latin America, in order to find his own soul. His voyages through the real and mystical land of the South American Indian lead to further, but never complete, self-discovery. Frank Gillette also treats landscapes in yet another fashion, that of the pastoral painter. By attuning his movement with the movement of the land- and seascapes around him, he gives subtle glimpses of what revelations can come from that harmony. Finally, Ron Hays creates a completely electronic Landscape, which, like many of the other works, leads us through the television screen to a new space beyond it, a space of new color, form and dimension. His interpretations of classical music are personal experiences which, through his mastery of the technique, he is able to share with us. Can we not also call art the sharing of each other's imaginations.

There are others who should be in this exposition whose work has formed a fundamental part of the creation of video art. We apologize to you and to them, and promise them another day. The work of these men and women, and many more like them, has led to the creation of several video centers in the U.S. in public television stations like WGBH in Boston, WNET New York, and KQED in San Francisco where many of these artists have or are working; in universities such as the Center for Advanced Visual Studies at MIT where Peter Campus and Ron Hays are working, the State University of New York at Buffalo whose excellent Media Department, created by Gerald O'Grady, invited the Vasulkas as the first in a long list of resident artists. Many of the artists support themselves through teaching in the universities, and the ease of communication through video tape is helping in the creation of a network first among the universities, then between the universities and other video centers. The work is also being collected by important museums of contemporary art such as the Modern and the Whitney in New York and the Longbeach County Museum in Longbeach, California. Important galleries now represent video artists, and new initiatives have been advanced such as Electronic Arts Intermix from whom this exhibit has been acquired.

Don Foresta
Paris, Jan, 25, 1977

Video-kunst uit Amerika

De verzameling kunst die in deze tentoonstelling wordt gepresenteerd vertegenwoordigt het hoogtepunt van wat men de eerste generatie van de video-kunst zou kunnen noemen. De kunstenaars van wie werk tentoongesteld is maken deel uit van het handjevol mannen en vrouwen die deze kunstvorm geschapen hebben, mensen die vanaf het begin met video te maken hebben gehad. Zij waren de eersten die begonnen het medium te gebruiken als middel tot persoonlijke en artistieke expressie, in antwoord op de alomtegenwoordigheid van de (kijk)'kast' en de algemene negatieve uitstraling daarvan. Konden enkelingen eigenlijk wel dit medium, dat van een welhaast onbereikbare hoogte leek te komen, overnemen en het tot hun bezit maken? Deze daad betekende in ieder geval de geboorte van de video-beweging, die inmiddels al vele manifestaties heeft gekend, alle integraal en alle belangrijk. Sommigen van de video-mensen bedienden zich van het medium om de wereld om hen heen te onderzoeken, voornamelijk hun eigen leefgemeenschap; zodoende ontstond er een soort socio-politieke video. In Europa treft men voornamelijk dit soort video aan. Anderen weer bedienden zich van het medium om zichzelf te onderzoeken, de traditie volgend van veel kunstenaars van deze eeuw, die hen zijn voorgedaan. Deze persoonlijke benaderingen zijn vaak kunst genoemd. Omdat zij in de loop van dit proces tevens de ware aard van het elektronische medium dat video heet hebben onderzocht, wordt hun werk video-kunst genoemd.

Nam June Paik, een verzamelaar van leven, begon de nieuwe beweging toen hij in 1965 de eerste draagbare zwart-wit camera kocht en zijn tocht van de Sony showroom naar een koffiehuis in Greenwich Village in beeld en geluid vastlegde, waarna hij de band in Greenwich Village presenteerde als het eerste werkstuk van video-kunst. Sedertdien is hij een lichtend baken, dat anderen de weg wijst. Tegelijkertijd breidt hij de grenzen van het medium voortdurend verder uit, tot aan zijn maximale mogelijkheden. Ed Emshwiller schakelde van het briljante verleden van de filmkunst over op video en begreep onmiddellijk de verschilpunten en taakstellingen van het nieuwe medium. In zijn eerste band, *SCAPEMATES*, maakt hij een optimaal gebruik van video, waarbij de kathodestraalbuis hem een uitzonderlijk uitgebreide scala van mogelijkheden biedt. Peter Campus introduceert een persoonlijke intimiteit in video, in die zin dat hij zich temidden van een door hemzelf gecreëerd elektronisch systeem plaatst, waardoor hij een onwerkelijkheid visualiseert die niettemin tastbaar is en ervaren wordt. De video-environments die hij creëert betrekken gewoonlijk ook de toeschouwers in een video-systeem, dat voor hen een nieuwe wereld van verbeelding schept die even eenvoudig als verrassend is. Stephen Beck heeft zijn eigen video-eenheid ontwikkeld, die hij met weloverwogen kracht gebruikt om op prachtige wijze de heerschappij van de mens over de machine te tonen ten gunste van zijn eigen esthetische doelstellingen. Ook Bill en Louise Etra hebben de technische mogelijkheden van het medium verder ontwikkeld, eerst door samen met Steven Rutt te werken aan de ontwikkeling van een eenheid en later in hun werk met Peter Crown, waarbij het lichaam zelf in het elektronische systeem werd opgenomen om beelden op te wekken. Een van hun meest gevoelvolle banden, *NARCISSICON*, toont deze sterke wisselwerking tussen mens en machine. Woody en Steina Vasulka hebben eveneens de technische grenzen van het medium verruimd en een verband uitgewerkt tussen elektronisch beeld en geluid, waardoor gewone beelden tot het ongewone niveau van hun verbeelding worden getransformeerd. David Cort en de Videofreex spelen in een van hun eerste banden met video. Zij demonstren de verovering van deze zeer complexe technologie in de beginfase door haar spelenderwijs hun wil op te leggen, niet door er de spot mee te drijven of haar te vernietigen, maar door de machine definitief aan zich te onderwerpen. Bill Viola die tot video gekomen is door zijn werk met elektronische muziek brengt ook daarin hetzelfde gevoel voor geluid en ritme en koppelt die aan de derde dimensie van zijn hoog ontwikkelde eigen voorstellingswereld. Ook Skip Sweeney trekt een parallel met de muziek, in zijn geval echter met populaire muziek, waarbij hij zijn volledige beheersing van het feedbackproces in relatie brengt met het wervelend optreden van een rock-gitarist. Bill Gwin en Bill Rosenquist brengen een stukje Noord-Californië met twee volkomen verschillende banden van landschappen — het ene 'reëel', het ander 'imaginair' — om de mystische verbondenheid van de mens met de natuur te onthullen. Hierdoor brengen ze ons in een rustige beschouwende sfeer van innerlijke vrede en geestelijk herstel. Juan Downey onderzoekt een ander landschap, dat van zijn geboorteland Latijns Amerika, om zijn eigen zelf te vinden. Zijn reizen door het werkelijke en mystische land van Zuid-Amerika leiden tot diepere, hoewel nooit volledige, zelfontdekking. Frank Gillette behandelt ook landschappen, maar weer op een andere manier, die van de landschapsschilder. Door zijn beweging in overeenstemming te brengen met die van de landschappen en zeetaferelen rondom hem toont hij in subtiele flitsen wat voor openbaringen zo'n

harmonie kan teweegbrengen. Ron Hays tenslotte creëert een geheel elektronisch landschap dat ons, zoals veel van de andere werkstukken, door het televisiescherm heen leidt naar een nieuwe ruimte erachter, een ruimte met nieuwe kleur, vorm en dimensie. Zijn interpretaties van klassieke muziek zijn persoonlijke belevenissen die hij, door zijn beheersing van de techniek, met ons kan delen. Kunnen wij kunst niet ook het delen van elkaars voorstellingen noemen?

Er zijn nog anderen die in deze opsomming niet zouden mogen ontbreken en wier werk een fundamenteel bestanddeel heeft gevormd van de schepping van video-kunst. Hun en u bieden wij onze verontschuldiging aan met de belofte een andere keer aandacht aan hen te schenken.

Het werk van deze mannen en vrouwen en dat van veel gelijkgezinden heeft in de Verenigde Staten geleid tot het stichten van verscheidene video-centra: in openbare televisiestations zoals WBGH in Boston, WNET in New York, KQED in San Francisco, waar veel van deze kunstenaars hebben gewerkt of nog werken; in universiteiten zoals het Center for Advanced Visual Studies in MIT, waar Peter Campus en Ron Hays werken, de State University van New York in Buffalo, welks uitstekende afdeling Media, opgericht door Gerald O'Grady, de Vasulka's als eersten heeft uitgenodigd in een lange rij van daar werkzame kunstenaars. Velen van hen voorzien in hun levensonderhoud door les te geven aan de universiteiten. Het gemak van communicatie door middel van video-banden draagt bij tot het creëren van een netwerk, aanvankelijk tussen de universiteiten onderling, later ook tussen universiteiten en andere video-centra. Video-werk wordt ook verzameld door vooraanstaande musea voor hedendaagse kunst, zoals de Modern en Whitney musea in New York en het Longbeach County Museum in Longbeach, California. Belangrijke galerieën hebben tegenwoordig werk van video-kunstenaars en nieuwe initiatieven zijn ontwikkeld, zoals b.v. Electronic Arts Intermix, waarvan deze tentoonstelling afkomstig is.

Don Foresta
Parijs, 25 januari 1977

